BEKENTENIS

DOOR
ELISE RUTGERS

„Juffrouw Van Doren, mag ik u mijn vriend Hermans voorstellen?"

Lena van Doren wendde zich om met vlug gebaar en boog gracieus voor den vóór haar staanden heer, wiens donkere oogen haar met hoffelijke belangstelling aanzagen.

Het was vol in het kleine, houten clubgebouwtje van de ijsbaan; het had eenige dagen achteréén stevig gevroren en al wat in het kleine stadje aan schaatsenrijden deed en de hooge contributie betalen kon, was in den vroegen middag getrokken naar het buitenaf gelegen veld, waar op ondergeloopen land een baan was afgepaald.

Geroezemoes van stemmen gonsde op, stampend en bonkend met de beschaatste voeten, traden voortdurend rijders en rijdsters door de uitnoodigend breed-open gezette deuren naar binnen, om na een praatje of een warmen dronk haastig naar de gladde ijsvlakte te keeren; anderen, minder enthousiast of spoediger vermoeid, groepten langer in de lage ruimte, waar een buikige kachel gloeirood stond.

Een toon van vroolijke ongedwongenheid heerschte onder de clubleden, bijna allen kennissen van nabij of vèraf.

Met vlugge, levendige, nietszeggende woordjes babbelend over ijs en weer en club, merkte Lena plotseling lachend op:

„Wat staan wij hier in het gedrang! Ik heb al menig elleboogstootje te verduren gehad!"

„Bij het raam daarginds is een rustig hoekje," wees Willem Van der Woude, die haar aandacht voor zijn vriend had verzocht; „zullen we trachten, dat veilige plekje te bereiken? Het geeft ons meteen een aardig kijkje op de baan!"

„Goed," sprak Lena vroolijk. „Volg mij maar!"

Zij schoof behendig tusschen de pratende, lachende groepjes door en keek, bij het raam aangeland, terug naar de haar volgende heeren.

Een blik van verbazing lichtte op in haar oogen, dan kleurde een fel opvlammende blos haar gezicht. — „U kijkt met verbazing naar mij, juffrouw Van Doren," begon haar nieuwe kennis, antwoordend op haar onuitgesproken gedachten. — „Neen .... ik ...."

„U vraagt u natuurlijk af," vervolgde hij gemoedelijk, „wat ik hier op de ijsclub doe, nietwaar?" — „Mijnheer Hermans," stamelde zij verlegen, „ik verzeker U, dat... Ik dacht niet ..... neen .... ik ...."

„Het spreekt wel vanzelf, dat het mij niet om het schaatsenrijden te doen is. Zooals u ziet, loop ik zeer gebrekkig .." — Lena's blos werd warmer, haar lippen trilden nerveus, haar oogen tuurden strak naar den grond; zij was zich van niets anders bewust dan van haar vurigen wensch, om op de eene of andere wijze aan dit uiterst pijnlijke onderhoud te kunnen ontkomen, maar meedoogenloos, alsof hij volstrekt niets van haar verlegenheid bemerkte, sprak hij verder:

„Maar ik zie niet in, dat ik mij daarom een vroolijken, ongedwongen omgang zou moeten ontzeggen; ik wist, dat hier in en om het gebouwtje elken middag gezelligheid te genieten valt en zoo verzocht ik Van der Woude, mij als lid van de club te willen opgeven." — Lena had haar kalmte herwonnen; zij sloeg haar grijze oogen naar hem op en haar gezichtje straalde hem haar innemende vriendelijkheid toe.

„Dat was een goede gedachte van u!" antwoordde zij luchtigjes. „U vindt hier vroolijkheid en gezelligheid genoeg om u den verren tocht van de stad af te vergoeden."

„Die is mij al vergoed, want ik dank er het voorrecht aan met u kennis gemaakt te hebben!" — „Geen vleierijen!" dreigde Lena. „Die zijn tegen de regels van de club en daarnaar zult ge u moeten schikken!" — Hij lachte.

„Ik beloof beterschap! Bent u elken middag hier te vinden?" — „O ja, ik ben een trouwe bezoekster."

„U hebt gelijk; gewoonlijk is het ijsvermaak van te korten duur, om er een dag van te kunnen missen."

„Maar de gezellige bijéénkomsten duren ook daarna nog voort." — „Hoezoo?"

„Wij tennissen, golfen, roeien, spelen comedie, kortom wij amuseeren ons op alle denkbare wijzen. Mogelijk denkt u geringschattend over de vermakelijkheden in ons klein stadje, maar ik verzeker u, dat 't wonen hier u meevallen zal."

„Ik verlang er al naar, mij hier als ingeburgerd te mogen beschouwen." — „Dat zal wel gauw het geval zijn!"

„Wilt u mij daarbij helpen?" — „Met genoegen!"

„Dan moest u beginnen, met mijn nieuwsgierigheid omtrent enkele menschen te bevredigen. Wie is ....."

„Juffrouw Van Doren," viel hier Willem Van der Woude, die zich een oogenblik verwijderd had, terugkomend bij het pratende paartje, in, „ik herinner u eraan, dat ik nog een baantje te goed heb van gistermiddag!"

„Dat is zoo!" gaf zij toe. „Mijnheer Hermans, u neemt het ons toch niet kwalijk, dat wij u alleen laten?"

„Neen, neen, zeker niet! Hoe kunt u dat vragen! Ik zou u niet gaarne in uw genoegens hinderen! Stoor u volstrekt niet aan mij, ik zal mijn weg wel vinden!"

Door het raam oogde hij het bevallig voortglijdende figuurtje van het jonge meisje na, dat een oogenblik later hand in hand met zijn vriend over de baan streek; de wind tintte haar wangen rose en speelde met de aan haar mutsje ontsnappende blonde haartjes.

Nauwelijks buiten gekomen, terwijl haar cavalier haar knielend de schaatsen onderbond, had Lena verweten:

„Waarom hebt u mij niet vooraf gewaarschuwd?"

„Gewaarschuwd?" — „Ja natuurlijk! Door uw schuld heb ik een gek figuur gemaakt!"

„Mijn schuld?" vroeg hij verwonderd. „Door mijn schuld?"

„Ja," deed zij ongeduldig, „door uw schuld!"

„Maar ik begrijp werkelijk niet ...."

Zij haalde met 'n licht minachtend gebaartje haar schouders op en legde uit op een toontje van nervositeit:

„Het was dom van mij, ik haat er mijzelf om, maar ik kon mijn verbazing niet verbergen, toen ik zag ....."

„Wat zag?" kwam hij onnoozel, van zijn bukwerk opkijkend.

„Wees toch niet zoo onbegrijpelijk dom!" verweet zij. „Natuurlijk bedoel ik, dat ik mijn verbazing niet verbergen kon, toen ik zag, hoe gebrekkig uw vriend loopt!"

„O", troostte hij. „Dat behoeft u niet te hinderen. Hermans praat er altijd heel gewoon en luchtig over."

„Het moet toch pijnlijk voor hem zijn."

„Hij is er immers al aan gewend! Hij is van zijn geboorte af zoo geweest!"

DE OOSTENRIJKERS EN DE RUSSEN AAN HET OOSTFRONT
benutten de vredesonderhandelingen te Brest-Litowsk om op „Niemandsland" — de strook grond tusschen de stellingen — een levendigen ruilhandel te onderhouden.

„Toch hadt u mij moeten waarschuwen!" hield zij vol. „Dan had ik hem niet zoo verbaasd aangekeken! Hoe kan ik zoo onkiesch zijn! Maar het is uw schuld!"

Zij was dien middag stiller dan gewoonlijk en ging, een leugentje tot voorwendsel gevend, vroeg naar huis, niet achtend het protest van het vroolijke kringetje, waarvan zij deel uitmaakte.

Het was haar onmogelijk, dat pijnlijke moment te vergeten; haar gezicht had zoo duidelijk haar gedachte: „Wat doet iemand, die zoo gebrekkig loopt, in 's hemelsnaam op het ijs?" verraden, dat hij onmiddellijk op die onuitgesproken woorden geantwoord had; zij was boos op zichzelve, boos op Van der Woude, ja, en eigenlijk op haar nieuwen kennis ook, die immers het onderwerp niet had behoeven aan te roeren! Hoe meer zij over het voorgevallene nadacht, hoe verdrietiger zij werd en des avonds in de eenzaamheid van haar kamer bloosde zij opnieuw bij de herinnering en tranen borrelden op in haar oogen.

Arme man! Hoe afschuwelijk, om zoo gebrekkig te zijn! En zij met haar dom verbaasd kijken had hem ongetwijfeld op grievende wijze zijn ongeluk te dieper doen beseffen!

Het bleef vriezen en hoewel zij een oogenblik ernstig over wegblijven dacht, ging zij de volgende dagen opnieuw naar de club, reed met vrienden en kennissen baantjes rond, babbelde en lachte met anderen in het kleine lokaaltje, waar chocolade en slem gedronken werd en ontmoette elken middag Karel Hermans, die zich bij voorkeur met haar scheen bezig te houden; het duurde niet lang, of men begon haar in 't geheim met hem te plagen, wat zij geërgerd afweerde.

Haar medelijden met hem was spoedig geheel verdwenen; zij bleef het betreuren voor hem, dat hij zoo gebrekkig liep, maar als zij in zijn knap gezicht met de levendige oogen en het hooge, denkende voorhoofd keek, vergat zij het volkomen; hij was een aangenaam prater, onderhoudend en blijk gevend van veelzijdige ontwikkeling en helderen kijk op het leven; zijn rustig zelfvertrouwen, zijn opgewektheid, de geheele indruk, dien zijn wilskrachtige, zelfbewuste persoonlijkheid op haar maakte, was oorzaak, dat haar eerste medelijdens-opwelling haar misplaatst en zelfs belachelijk begon voor te komen. Die man had werkelijk niemands medelijden noodig, die had genoeg eigen kracht in zich, om weeke gevoelens van anderen te kunnen ontberen.

Haar bij hun eerste ontmoeting gedane voorzegging was bewaarheid geworden; in korten tijd was hij ingeburgerd in het gemoedelijke stadje en het uitgaande publiek had hem in zijn midden opgenomen. De zomer kwam en daarmede wisseling van vermaken; Lena van Doren bleef den jongen man veel ontmoeten en de vertrouwelijkheid tusschen hen steeg.

Op een fel-zonnigen middag trof hij, haar ouders een bezoek willende brengen, haar alleen thuis; zij ontving hem in de serre. — „Het is lief van u, mij niet weg te sturen," sprak hij, op haar uitnoodiging plaats nemend.

„Zoo hardvochtig ben ik niet," schertste zij. „Na uw wandeling door de gloedwarme straten komt u wel een oogenblik rust op een koel plekje toe, vind ik."

„Mijn kamers liggen helaas aan den zonkant; in de middaguren heerscht er een ware smeltoven-temperatuur."

„Bevallen ze u overigens goed?" vroeg ze, in plotseling over haar gekomen lichte beklemming het onderwerp gretig aangrijpend. — „Och ja, maar wonen op kamers is nooit aangenaam!" — „Waarom niet?"

„Als ik hier rondom mij zie, straalt mij vanaf elk meubelstuk gezellige huiselijkheid tegen; ik weet niet, waarin het geheim schuilt; het is een zeker iets, dat aan heerenkamers beslist ontbreekt en er ook niet in aan te brengen is. Zullen we zeggen „the touch of a woman's soft hand?"

Zij wist niet goed, wat zij antwoorden zou op deze ontboezeming; hij voorkwam haar, door eraan toe te voegen:

„Er bestaat een goede remedie tegen op kamers wonen!"

„En die is?"

„Trouwen!"

„Waarom doet u dat dan niet?" ontsnapte haar.

Op zijn gezicht kwam 'n uitdrukking van pijn.

„Ik?" vroeg hij. „Ik?"

„Ja, waarom niet?" hield zij zich dapper.

„U weet niet, wat u zegt!"

„Maar ....."

„Hoe zou iemand als ik aan trouwen kunnen denken?" — „Iemand als u?"

„Gebrekkig en ..." — „O, maar wat doet er dat toe? Dat doet er immers niets toe! Zou u werkelijk denken, dat een meisje u daarom ... Ik bedoel natuurlijk een meisje, dat van u houdt!" vulde ze verlegen aan.

„Ik heb toch den moed niet, mijn liefde te bekennen aan het meisje, dat ik mij tot vrouw wensch."

„Dus u houdt van iemand?" vroeg ze zacht.

„Ja." — „En zij?"

„Ik weet het niet. Maar u begrijpt toch wel, dat ik aarzel; juist ú moet dat kunnen begrijpen!"

„Waarom juist ik?"

„Herinner u maar eens, wat u bij onze kennismaking dacht!"

„O, het is wreed van u, mij daaraan te herinneren! U weet niet, hoe die domheid van toen mij gekweld heeft! Ik kon dien nacht niet slapen door de gedachte, dat ik u onwillens gekwetst had; ik haatte mijzelf om mijn onkiescheid, die u raden deed, wat er een enkel oogenblik door mijn denken ging! Later lachte ik mijzelf uit om mijn overdreven gevoelens; hoe meer ik u leerde kennen, hoe meer ik inzag....."

„Dat ik geen medelijden noodig heb?"

„Juist! Niemand in de wereld heeft dat minder noodig dan u! Het zou natuurlijk prettiger voor u zijn, als u ... als u ...., maar er staat zooveel tegenover, zooveel goeds en moois, dat u ver verheft boven andere mannen, al ...."

Zij zweeg plotseling verlegen stil; zij keek in zijn oogen, die haar veel wondere dingen schenen te zeggen en na een oogenblikje weifelens verzamelde zij al haar moed en vroeg-fluisterde:

„Ben ik dat meisje?"

„Waarom vraag je dat?"

Zijn stem trilde van ontroering.

„Omdat ...omdat ik hoop, dat ik het ben!"

Hij greep haar handen en trok haar naar zich toe.

„Is het waar, Lena? Is het werkelijk waar, dat je mij, een gebrekkige, kunt liefhebben? Zal het je nooit hinderen? Weet je dat wel zeker?"

„Heel zeker," antwoordde zij, haar oogen vol tranen. „Maar één ding moet je mij beloven!"

„Wat is dat?"

„Dat je het nooit gek van mij zult gaan vinden, dat ik je mijn liefde bekende, vóór jij het mij hadt gedaan!"

„Gek van je vinden? Ik aanbid je erom! Zonder die lieve, inniglieve bekentenis, zou ik misschien nooit den moed gehad hebben, je te vragen, mijn vrouw te worden!"

„Dan heb ik geen spijt van mijn voorbarige bekentenis!" sprak zij met een glans van geluk in haar betraande oogen. —